HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

11 noiembrie 2015*

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie civilă — Notificarea și comunicarea actelor judiciare și extrajudiciare — Noțiunea «act extrajudiciar» — Act privat — Impact transfrontalier — Funcționarea pieței interne”

În cauza C-223/14,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Tribunalul de Primă Instanță nr. 7 din Las Palmas de Gran Canaria, Spania), prin decizia din 28 aprilie 2014, primită de Curte la 7 mai 2014, în procedura

Tecom Mican SL,

José Arias Domínguez,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano (raportor), vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, domnii F. Biltgen, A. Borg Barthet și E. Levits și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 martie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Tecom Mican SL, de T. Rosales Hernández, abogado;

— pentru guvernul spaniol, de A. Gavela Llopis, în calitate de agent;

— pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Kemper, în calitate de agenți;

— pentru guvernul ungar, de M. Fehér și de G. Koós, în calitate de agenți;

— pentru guvernul portughez, de L. Inez Fernandes, de A. Fonseca Santos și de R. Chambel Margarido, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de F. Castillo de la Torre și de M. Wilderspin, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: spaniola.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 4 iunie 2015,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 16 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului (JO L 324, p. 79).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei acțiuni introduse în fața Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Tribunalul de Primă Instanță nr. 7 din Las Palmas de Gran Canaria) de un agent comercial, Tecom Mican SL (denumit în continuare „Tecom”), împotriva unei decizii a grefierului acestei instanțe prin care acesta refuza, în lipsa unei proceduri judiciare, să comunice MAN Diesel & Turbo SE (denumită în continuare „MAN Diesel”) o scrisoare de punere în întârziere.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

3 Articolul 17 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (denumită în continuare „Convenția de la Haga din 1965”) prevede:

„Actele extrajudiciare emise de autoritățile și funcționarii ministeriali ai unui stat contractant pot fi transmise în scopurile notificării sau comunicării într-un alt stat contractant potrivit modalităților și condițiilor prevăzute de prezenta convenție.”

4 Manualul practic privind funcționarea Convenției de la Haga (Biroul permanent al Conferinței de drept internațional privat de la Haga, „Manuel pratique sur le fonctionnement de la Convention Notification de La Haye”, ediția a treia, Bruylant, Bruxelles, 2006) indică printre altele că „actele extrajudiciare se disting de actele judiciare în măsura în care nu sunt direct legate de un proces și de actele eminamente sub semnătură privată ca urmare a faptului că necesită intervenția unei «autorități sau a unui funcționar public»”.

Dreptul Uniunii

5 Printr-un act din 26 mai 1997, Consiliul Uniunii Europene a adoptat, în temeiul articolului K.3 din Tratatul UE (articolele K-K.9 din Tratatul UE au fost înlocuite cu articolele 29 UE-42 UE), Convenția privind notificarea și comunicarea în statele membre ale Uniunii Europene a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (JO C 261, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 11, p. 206, denumită în continuare „Convenția din 1997”).

6 Această convenție nu definește noțiunea „act extrajudiciar”. Cu toate acestea, Raportul explicativ privind convenția elaborată în temeiul articolului K.3 din Tratatul Uniunii Europene privind notificarea și comunicarea în statele membre ale Uniunii Europene a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială (JO 1997, C 261, p. 26) indică, în comentariul referitor la articolul 1 din această convenție, următoarele:

„[…] În ceea ce privește actele extrajudiciare, nu pare posibil să li se dea o definiție precisă. Se poate considera că este vorba despre acte elaborate de un funcționar public, cum ar fi un act notarial sau un act al unui agent procedural, ori acte emise de o autoritate oficială a statului membru sau chiar acte a căror natură și importanță justifică transmiterea și aducerea acestora la cunoștința destinatarilor printr-o procedură oficială.”

7 Convenția menționată nu a fost ratificată de statele membre.

8 Inspirat din textul acesteia, Regulamentul (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind notificarea și comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă și comercială (JO L 160, p. 37, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 161) prevedea la articolul 16:

„Actele extrajudiciare pot fi transmise în vederea notificării sau a comunicării în alt stat membru în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.”

9 Articolul 17 litera (b) din acest regulament prevedea alcătuirea unui repertoar al actelor ce pot fi comunicate sau notificate în temeiul regulamentului menționat.

10 Acest repertoar constituia anexa II la Decizia 2001/781/CE a Comisiei din 25 septembrie 2001 de adoptare a unui manual al autorităților de destinație și a unui repertoar de acte care pot fi notificate și comunicate în temeiul Regulamentului nr. 1348/2000 (JO L 298, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 4, p. 3, rectificări în JO 2002, L 31, p. 88, și în JO 2003, L 60, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia 2007/500/CE a Comisiei din 16 iulie 2007 (JO L 185, p. 24). Repertoarul cuprindea informațiile comunicate de statele membre în conformitate cu articolul 17 litera (b) din Regulamentul nr. 1348/2000. În ceea ce privește Regatul Spaniei, se indica printre altele că, „[î]n privința actelor extrajudiciare care pot fi notificate, este vorba despre documente extrajudiciare care provin de la o autoritate publică competentă pentru a proceda la notificări în temeiul legii spaniole”.

11 Regulamentul nr. 1348/2000 a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 1393/2007.

12 În conformitate cu considerentele (2) și (6) ale Regulamentului nr. 1393/2007:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune necesitatea de a îmbunătăți și accelera transmiterea între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, în scopul notificării sau al comunicării.

[…]

(6) Eficiența și celeritatea procedurilor judiciare în materie civilă necesită transmiterea actelor judiciare și extrajudiciare în mod direct și prin mijloace rapide între autoritățile locale desemnate de statele membre […]”

13 Articolul 2 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Fiecare stat membru desemnează funcționarii publici, autoritățile sau alte persoane, denumite în continuare «agenții de transmitere», care au competența să transmită actele judiciare sau extrajudiciare ce urmează să fie notificate sau comunicate într-un alt stat membru.”

14 În conformitate cu articolul 23 alineatul (1) din regulamentul menționat, Regatul Spaniei a comunicat Comisiei Europene faptul că a desemnat ca „agenție de transmitere” grefierul instanțelor naționale (Secretario Judicial) (denumit în continuare „grefierul”).

15 Articolele 12-15 din Regulamentul nr. 1393/2007 prevăd „alte mijloace de transmitere și de notificare sau de comunicare a actelor judiciare”.

16 Articolul 16 din acest regulament are următorul cuprins:

„Actele extrajudiciare pot fi transmise în vederea notificării sau a comunicării în alt stat membru în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.”

Dreptul spaniol

17 Legea 12/1992 privind contractul de agenție (Ley 12/1992, sobre contrato de agencia) din 27 mai 1992 (BOE din 29 mai 1992, denumită în continuare „Legea 12/1992”) a transpus în dreptul intern spaniol Directiva 86/653/CEE a Consiliului din 18 decembrie 1986 privind coordonarea legislației statelor membre referitoare la agenții comerciali independenți (JO L 382, p. 17, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 176).

18 Articolul 15 alineatul 2 din Legea 12/1992 prevede:

„Agentul are dreptul de a impune prezentarea contabilității comitentului în măsura necesară pentru a-i permite să verifice toate elementele referitoare la comisioanele care îi revin și potrivit formei prevăzute de Codul comercial. De asemenea, agentul are dreptul de a obține comunicarea informațiilor de care dispune comitentul și care ar fi necesare pentru a verifica cuantumul comisioanelor menționate.”

19 Articolul 28 din legea menționată, intitulat „Indemnizația compensatorie”, prevede:

„1. La încetarea contractului de agenție, cu durată determinată sau nedeterminată, agentul care a adus noi clienți comitentului sau a dezvoltat substanțial operațiunile cu clienții preexistenți are dreptul la o indemnizație dacă activitatea sa anterioară poate continua să îi aducă beneficii substanțiale comitentului, iar plata acestei indemnizații este echitabilă, ținând seama de existența unor clauze de neconcurență, precum și de comisioanele pe care agentul comercial le pierde și de celelalte împrejurări ale speței.

[…]”

20 În conformitate cu articolul 31 din Legea 12/1992:

„Acțiunea pentru solicitarea indemnizației de clientelă sau a indemnizației pentru daunele și prejudiciile suferite se prescrie în [termen de] un an de la rezilierea contractului.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

21 MAN Diesel, societate de drept german, și Tecom, societate de drept spaniol, au încheiat, în luna noiembrie 2009, un contract de agenție.

22 La 8 martie 2012, MAN Diesel a reziliat unilateral acest contract, cu efect de la 31 decembrie 2012.

23 În urma acestei rezilieri, la 19 noiembrie 2013, Tecom a solicitat grefierului Juzgado de Primera Instancia nº 7 din Las Palmas de Gran Canaria (Tribunalul de Primă Instanță nr. 7 din Las Palmas de Gran Canaria) să comunice MAN Diesel, prin intermediul agenției germane competente, o scrisoare de punere în întârziere prin care solicita, în conformitate cu Legea 12/1992, plata unui cuantum despre care Tecom aprecia că îi este datorat ca indemnizație de clientelă și totodată a unor sume referitoare la comisioane exigibile și neachitate sau, cu titlu subsidiar, comunicarea unor informații contabile. Această scrisoare indica, pe de altă parte, că aceeași somație ar fi fost adresată deja MAN Diesel printr-o altă punere în întârziere, întocmită în fața unui notar spaniol, pentru a-i conferi valoarea unui act public notarial.

24 La 11 decembrie 2013, grefierul a refuzat să dea curs cererii formulate de Tecom, apreciind că nu exista nicio procedură judiciară care să necesite să se utilizeze actul de asistență judiciară pretins.

25 În ziua următoare, Tecom a formulat un recurs grațios împotriva acestui refuz, susținând că, potrivit Hotărârii Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395), articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007 nu impune existența unei proceduri judiciare în curs de desfășurare pentru a proceda la comunicarea unui act extrajudiciar precum cel în discuție în litigiul principal.

26 În orice caz, la 13 decembrie 2013, Tecom a notificat MAN Diesel, prin intermediul unui notar spaniol, o altă scrisoare de punere în întârziere, solicitând plata comisioanelor scadente și neachitate, precum și a indemnizației de clientelă, pentru a respecta termenul de prescripție de un an de la rezilierea contractuală, prevăzut la articolul 31 din Legea 12/1992 pentru exercitarea acțiunii referitoare la această indemnizație.

27 Prin ordonanța din 20 decembrie 2013, grefierul a respins recursul grațios și a confirmat decizia de respingere atacată, precizând că nu era posibil să se considere orice act sub semnătură privată drept un „act extrajudiciar”, care putea face obiectul unei „comunicări” în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007. În special, acesta a statuat că doar actele extrajudiciare care, prin natura sau prin caracterul lor oficial, produc anumite efecte juridice fac parte din domeniul de aplicare al acestui regulament.

28 Prin scrisoarea din 2 ianuarie 2014, Tecom a formulat o acțiune în revizuire împotriva acestei ordonanțe, arătând că inclusiv un act eminamente sub semnătură privată poate fi comunicat ca „act extrajudiciar”, în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007.

29 Sesizată cu această acțiune, Juzgado de Primera Instancia nº 7 de Las Palmas de Gran Canaria (Tribunalul de Primă Instanță nr. 7 din Las Palmas de Gran Canaria) a amintit că, desigur, potrivit Hotărârii Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395), noțiunea „act extrajudiciar” în sensul articolului 16 menționat este o noțiune autonomă din dreptul Uniunii și că cooperarea judiciară prevăzută la acest articol și de Regulamentul nr. 1393/2007 „se poate manifesta atât în cadrul unei proceduri judiciare, cât și în lipsa unei astfel de proceduri”. Cu toate acestea, instanța a precizat de asemenea că nu dispune de niciun element care să îi permită să determine dacă un act care nu a fost emis de o autoritate sau de un funcționar public sau nu a fost întocmit de aceștia poate fi calificat drept „act extrajudiciar”.

30 În aceste condiții, Juzgado de Primera Instancia nº 7 din Las Palmas de Gran Canaria (Tribunalul de Primă Instanță nr. 7 din Las Palmas de Gran Canaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Poate fi considerat «act extrajudiciar», în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007, un act eminamente sub semnătură privată, chiar dacă nu a fost emis de o autoritate sau de un funcționar public din afara sistemului judiciar?

2) În cazul unui răspuns afirmativ, orice act sub semnătură privată poate fi considerat act extrajudiciar sau este necesar ca acesta să îndeplinească anumite caracteristici specifice?

3) În cazul în care un act sub semnătură privată îndeplinește astfel de caracteristici, un cetățean al Uniunii poate solicita notificarea și comunicarea lui prin procedura prevăzută la articolul 16 din actualul Regulament nr. 1393/2007 atunci când s-a realizat comunicarea respectivă și prin intermediul altei autorități publice din afara sistemului judiciar, precum un notar?

4) În vederea aplicării articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007, trebuie să se țină seama de faptul că o astfel de cooperare are incidență transfrontalieră și este necesară pentru buna funcționare a pieței interne? În ce situații trebuie să se aprecieze că respectiva cooperare are «incidență transfrontalieră și este necesară pentru buna funcționare a pieței interne»?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

31 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă și, eventual, în ce condiții articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că noțiunea „act extrajudiciar" prevăzută la acest articol include un act privat care nu a fost întocmit sau certificat de o autoritate publică sau de un funcționar public.

32 Pentru a furniza un răspuns util la aceste întrebări, este necesar să se amintească de la bun început că, în ceea ce privește noțiunea „act extrajudiciar" care figurează la articolul 16 din Regulamentul nr. 1348/2000, regulament care a fost abrogat și înlocuit cu Regulamentul nr. 1393/2007, Curtea a statuat deja că aceasta trebuie considerată o noțiune autonomă de drept al Uniunii (Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctele 49 și 50). Or, astfel cum a arătat și avocatul general la punctul 46 din concluzii, nu există niciun motiv pentru a nu interpreta în mod analog aceeași noțiune de „act extrajudiciar" prevăzută la articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007.

33 În această privință, trebuie să se arate de asemenea că, așa cum Curtea a statuat deja, noțiunea „act extrajudiciar" menționată trebuie să primească o accepțiune largă și, astfel, nu poate să se limiteze numai la actele intervenite în cadrul unei proceduri judiciare, putând include de asemenea documentele întocmite de notari (a se vedea în acest sens Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctele 56-59).

34 Această constatare nu permite însă, prin ea însăși, să se decidă dacă o asemenea noțiune cuprinde doar actele întocmite sau certificate, în lipsa unei proceduri judiciare, de o autoritate publică sau de un funcționar public ori dacă se extinde până la a cuprinde și actele private.

35 Or, în lipsa unei precizări în chiar textul articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007, pentru a determina în acest scop sfera noțiunii respective, este necesar să se țină seama, în conformitate cu o jurisprudență constantă, de contextul articolului 16 menționat și de obiectivele urmărite de acest regulament, precum și, dacă este cazul, de geneza sa (a se vedea Hotărârea Drukarnia Multipress, C-357/13, EU:C:2015:253, punctul 22, și Hotărârea Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, punctul 30).

36 În ceea ce privește, mai întâi, contextul, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1393/2007, adoptat în temeiul articolului 61 litera (c) CE, stabilește, astfel cum se menționează în cuprinsul considerentului (1) al acestuia, un mecanism de notificare și de comunicare intracomunitară a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, urmărind să instituie progresiv un spațiu de libertate, de securitate și de justiție.

37 În această perspectivă, este necesar să se arate de asemenea că, potrivit considerentului (2) al respectivului regulament, acesta are ca obiectiv îmbunătățirea și accelerarea transmiterii între statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, pentru a consolida buna funcționare a pieței interne (a se vedea în acest sens Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctele 29 și 34, precum și Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctul 54).

38 Întrucât din aceste precizări nu rezultă totuși nicio indicație determinantă în ceea ce privește noțiunea „act extrajudiciar”, este necesară căutarea altor elemente utile și în antecedentele legislative ale Regulamentului nr. 1393/2007, mai precis în contextul evoluției înregistrate în domeniul cooperării judiciare în materie civilă în care se înscrie acesta (a se vedea în acest sens Hotărârea Weiss und Partner, C-14/07, EU:C:2008:264, punctul 50).

39 În această privință, trebuie amintit că, printr-un act din 26 mai 1997, înainte chiar de intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 1348/2000, Consiliul adoptase Convenția din 1997.

40 Această convenție nu definea noțiunea „act extrajudiciar”. Totuși, raportul explicativ referitor la aceasta, menționat la punctul 6 din prezenta hotărâre, indica, în comentariul privind articolul 1, că această noțiune putea include nu numai actele întocmite de un funcționar public, precum un act notarial sau un act al unui agent procedural, ori acte emise de o autoritate oficială a statului membru, ci și acte „a căror natură și importanță justifică transmiterea și aducerea acestora la cunoștința destinatarilor printr-o procedură oficială”.

41 Deși convenția menționată nu a fost ratificată de statele membre, ea a servit însă drept sursă de inspirație la elaborarea Regulamentului nr. 1348/2000, a cărui adoptare urmărea tocmai să asigure continuitatea rezultatelor obținute în cadrul încheierii aceleiași convenții.

42 Este adevărat că nici Regulamentul nr. 1348/2000 nu furniza o definiție precisă și uniformă a noțiunii „act extrajudiciar” și, în temeiul articolului 17 litera (b), se limita să încredințeze Comisiei sarcina de a alcătui, în colaborare cu statele membre, un repertoar care să menționeze actele ce pot fi notificate sau comunicate, informațiile comunicate de statele membre menționate neavând de altfel decât o simplă valoare indicativă (a se vedea Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctele 46 și 47).

43 Din lectura acestui repertoar rezultă însă că statele membre, sub controlul Comisiei, au definit într-un mod divers actele care, în opinia lor, puteau fi comunicate sau notificate în temeiul regulamentului menționat (a se vedea Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctul 47), incluzând în categoria actelor extrajudiciare, după cum a subliniat avocatul general la punctul 36 din concluzii, nu numai actele emise de o autoritate publică sau de un funcționar public, ci și actele private care au o importanță specifică în ordinea juridică dată.

44 Din ansamblul considerațiilor care precedă se poate deduce că, în conformitate cu orientările care rezultă din jurisprudența citată la punctul 33 din prezenta hotărâre și așa cum a subliniat avocatul general la punctul 60 din concluzii, noțiunea „act extrajudiciar”, în sensul articolului 16 din Regulamentul nr. 1393/2007, trebuie interpretată ca incluzând documentele întocmite sau certificate de o autoritate publică sau de un funcționar public și totodată actele sub semnătură privată a căror

transmitere formală către destinatarul lor care locuiește în străinătate este necesară pentru exercitarea, pentru dovada sau pentru garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială.

45 Astfel, transmiterea transfrontalieră a unor asemenea acte, prin intermediul mecanismului de notificare și de comunicare stabilit prin Regulamentul nr. 1393/2007, contribuie totodată la consolidarea, în domeniul cooperării în materie civilă sau comercială, a bunei funcționări a pieței interne și participă la instituirea progresivă a unui spațiu de libertate, de securitate și de justiție în Uniunea Europeană.

46 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la prima și la a doua întrebare că articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că noțiunea „act extrajudiciar” prevăzută la acest articol include nu numai actele întocmite sau certificate de o autoritate publică sau de un funcționar public, ci și actele sub semnătură privată a căror transmitere formală către destinatarul lor care locuiește în străinătate este necesară pentru exercitarea, pentru dovada sau pentru garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială.

Cu privire la a treia întrebare

47 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită să se stabilească, în esență, dacă Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că notificarea sau comunicarea unui act extrajudiciar în conformitate cu modalitățile stabilite de acest regulament este admisibilă chiar și atunci când o primă notificare sau o primă comunicare a acestui act s-a realizat deja prin intermediul unei alte căi de transmitere.

48 Cu titlu preliminar, este necesar să se arate că nici din dosar și nici din precizările furnizate de părți în ședință nu reiese în mod clar dacă prima notificare sau prima comunicare vizată de această întrebare a fost efectuată prin intermediul unei căi de transmitere neprevăzute de Regulamentul nr. 1393/2007 sau al unui alt mijloc de transmitere dintre cele instituite de acesta.

49 În aceste condiții, pentru a furniza un răspuns util instanței de trimitere, este necesar, în primul rând, să se examineze cazul în care un reclamant a efectuat prima notificare sau prima comunicare potrivit unor modalități neprevăzute de Regulamentul nr. 1393/2007.

50 În această privință, este necesar să se arate că textul articolului 1 alineatul (1) din regulament precizează că acesta se aplică, în materie civilă și comercială, „în cazul în care un act […] extrajudiciar trebuie să fie transmis dintr-un stat membru în altul pentru a fi notificat sau comunicat” (Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctul 20).

51 În acest context, astfel cum Curtea a statuat deja, regulamentul menționat prevede doar două împrejurări în care notificarea și comunicarea unui act între statele membre nu intră în domeniul său de aplicare și nu pot fi realizate prin mijloace instituite de acesta, și anume, pe de o parte, atunci când domiciliul sau reședința obișnuită a destinatarului este necunoscută și, pe de altă parte, atunci când acesta din urmă a numit un reprezentant autorizat în statul în care este pendinte procedura jurisdicțională (a se vedea Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctul 24).

52 Astfel, după cum a subliniat avocatul general la punctul 75 din concluzii, este cert că Regulamentul nr. 1393/2007 nu prevede nicio altă excepție de la utilizarea mijloacelor prevăzute pentru transmiterea între statele membre a unui act extrajudiciar, în ipoteza în care un reclamant ar fi notificat sau comunicat deja în prealabil același act prin intermediul unei alte căi de transmitere decât cele prevăzute de acest regulament.

53 Rezultă că, în această ipoteză, notificarea sau comunicarea transfrontalieră a unui act extrajudiciar potrivit mijloacelor de transmitere stabilite de Regulamentul nr. 1393/2007 rămâne admisibilă.

54 În ceea ce privește, în al doilea rând, consecințele legate de cazul în care un reclamant ar fi efectuat o primă notificare sau o primă comunicare în conformitate cu modalitățile stabilite prin Regulamentul nr. 1393/2007, este necesar să se arate că acesta prevede în mod exhaustiv diferite mijloace de transmitere (a se vedea Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctul 32), care se aplică notificării sau comunicării actelor extrajudiciare în temeiul articolului 16 din acesta.

55 În special, articolul 2 din acest regulament prevede că transmiterea actelor trebuie să se efectueze, în principiu, între agențiile de transmitere și agențiile de primire desemnate de statele membre (Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctul 30).

56 În plus, regulamentul menționat prevede, în secțiunea 2, alte mijloace de transmitere, cum ar fi transmiterea pe cale consulară sau diplomatică, precum și notificarea sau comunicarea prin intermediul agenților diplomatici sau consulari, prin intermediul serviciilor de curierat ori, la cererea oricărei persoane interesate, direct prin intermediul funcționarilor judiciari, al autorităților sau al altor persoane competente din statul de primire (Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctul 31).

57 În acest context, este necesar să se precizeze însă, pe de o parte, că Regulamentul nr. 1393/2007 nu a stabilit o ierarhie între diferitele mijloace de transmitere pe care le-a instituit (Hotărârea Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punctul 31, și Hotărârea Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, punctul 20).

58 Pe de altă parte, trebuie să se arate că, astfel cum a subliniat avocatul general la punctele 78 și 79 din concluzii, pentru a garanta efectuarea rapidă a transmiterii transfrontaliere a actelor în cauză, acest regulament nu conferă nici agențiilor de transmitere sau agențiilor de primire, nici agenților diplomatici sau consulari, nici funcționarilor judiciari, autorităților sau altor persoane competente din statul de primire sarcina de a verifica oportunitatea sau pertinența motivelor pentru care un reclamant procedează la notificarea sau la comunicarea unui act prin intermediul mijloacelor de transmitere stabilite.

59 Din aceste considerații rezultă că, în materia notificării sau a comunicării unui act extrajudiciar, este permis ca reclamantul nu numai să aleagă unul sau altul dintre mijloacele de transmitere stabilite de Regulamentul nr. 1393/2007, ci și să utilizeze, simultan sau succesiv, două sau mai multe dintre mijloacele pe care le consideră, având în vedere împrejurările speței, cele mai oportune sau cele mai adecvate (a se vedea în acest sens Hotărârea Plumex, C-473/04, EU:C:2006:96, punctele 21, 22 și 31).

60 În consecință, notificarea sau comunicarea unui act extrajudiciar prin unul dintre mijloacele prevăzute de Regulamentul nr. 1393/2007 rămâne valabilă, chiar dacă o primă transmitere a acestui act a fost deja efectuată printr-un alt mijloc decât cele astfel prevăzute.

61 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la a treia întrebare că Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că notificarea sau comunicarea unui act extrajudiciar în conformitate cu modalitățile stabilite de acest regulament este admisibilă chiar și atunci când reclamantul a realizat deja o primă notificare sau o primă comunicare a acestui act prin intermediul unei căi de transmitere neprevăzute de regulamentul respectiv sau al unui alt mijloc de transmitere dintre cele instituite de acesta.

Cu privire la a patra întrebare

62 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, în vederea aplicării acestui articol, este necesar să se verifice de la caz la caz dacă notificarea sau comunicarea unui „act extrajudiciar” are incidență transfrontalieră și este necesară pentru buna funcționare a pieței interne.

63 În această privință, în ceea ce privește, în primul rând, incidența transfrontalieră, este suficient să se amintească faptul că Regulamentul nr. 1393/2007 este o măsură care, în conformitate cu articolul 61 litera (c) CE și cu articolul 65 CE, intră în domeniul cooperării judiciare în materie civilă și care are exact o asemenea incidență (a se vedea în acest sens Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctul 53).

64 Astfel, articolul 1 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede expres că, sub rezerva sectoarelor excluse, acesta se aplică în materie civilă sau comercială în cazul în care un act judiciar sau extrajudiciar trebuie să fie transmis „dintr-un stat membru în altul” pentru a fi notificat sau comunicat.

65 Ca urmare a acestui fapt, întrucât incidența transfrontalieră a transmiterii unui act judiciar sau, precum în speță, extrajudiciar constituie o condiție obiectivă de aplicabilitate a Regulamentului nr. 1393/2007, ea trebuie considerată ca fiind în continuare îndeplinită în mod necesar atunci când notificarea sau comunicarea unui asemenea act intră în domeniul de aplicare al acestui regulament și trebuie să fie efectuată astfel în conformitate cu sistemul stabilit de acesta.

66 În ceea ce privește, în al doilea rând, buna funcționare a pieței interne, este cert că aceasta constituie, astfel cum rezultă din considerentul (2) al Regulamentului nr. 1393/2007, finalitatea principală a mecanismului de notificare sau de comunicare prevăzut de acesta (a se vedea în acest Hotărârea Roda Golf & Beach Resort, C-14/08, EU:C:2009:395, punctul 55).

67 În acest context, în măsura în care toate mijloacele de transmitere a actelor judiciare și extrajudiciare prevăzute de regulamentul menționat au fost instituite expres pentru a atinge finalitatea menționată, este legitim să se considere că, odată întrunite condițiile de aplicare a acestor mijloace, notificarea sau comunicarea unor asemenea acte contribuie în mod necesar la buna funcționare a pieței interne.

68 În consecință, așa cum a subliniat și avocatul general la punctul 71 din concluzii, buna funcționare a pieței interne nu poate fi considerată ca un element care trebuie examinat înaintea oricărei notificări sau comunicări efectuate potrivit modalităților stabilite prin Regulamentul nr. 1393/2007 și în special la articolul 16 din acesta.

69 Având în vedere ansamblul acestor considerații, este necesar să se răspundă la a patra întrebare că articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, atunci când condițiile de aplicare a acestui articol sunt întrunite, nu este necesar să se verifice de la caz la caz dacă notificarea sau comunicarea unui act extrajudiciar are o incidență transfrontalieră și este necesară pentru buna funcționare a pieței interne.

Cu privire la cheltuielile de judecată

70 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) **Articolul 16 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială („notificarea sau comunicarea actelor”) și abrogarea Regulamentului (CE) nr. 1348/2000 al Consiliului trebuie interpretat în sensul că noțiunea „act extrajudiciar” prevăzută la acest articol include nu numai actele întocmite sau certificate de o autoritate publică sau de un**

funcționar public, ci și actele sub semnătură privată a căror transmitere formală către destinatarul lor care locuiește în străinătate este necesară pentru exercitarea, pentru dovada sau pentru garantarea unui drept sau a unei pretenții juridice în materie civilă sau comercială.

2) **Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că notificarea sau comunicarea unui act extrajudiciar, în conformitate cu modalitățile stabilite de acest regulament, este admisibilă chiar și atunci când reclamantul a realizat deja o primă notificare sau o primă comunicare a acestui act prin intermediul unei căi de transmitere neprevăzute de regulamentul respectiv sau al unui alt mijloc de transmitere dintre cele instituite de acesta.**

3) **Articolul 16 din Regulamentul nr. 1393/2007 trebuie interpretat în sensul că, atunci când condițiile de aplicare a acestui articol sunt întrunite, nu este necesar să se verifice de la caz la caz dacă notificarea sau comunicarea unui act extrajudiciar are o incidență transfrontalieră și este necesară pentru buna funcționare a pieței interne.**

Semnături